

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **P. X. D.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 11. 2017, č. j. MV-114471-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2018, č. j. 6 A 243/2017 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2017, č. j. OAM-1493-8/ZR-2017, zrušilo Ministerstvo vnitra žalobci platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo mu lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Důvodem bylo, že žalobci bylo povolení k trvalému pobytu uděleno dne 22. 6. 2015 mimo jiné na základě Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu (dále jen „osvědčení“) vystaveného Střední průmyslovou školou strojírenskou a Jazykovou školou s právem státní jazykové zkoušky Kolín (dále jen „jazyková škola“). Podle osvědčení žalobce vykonal jazykovou zkoušku dne 3. 12. 2014. Jazyková škola však dne 23. 5. 2016 informovala Ministerstvo vnitra, že žalobce se sice toho dne zkoušky zúčastnil, šlo o zkoušku opakovanou, ovšem zkoušku nevykonal a osvědčení mu nebylo vystaveno, což následně vyloučilo i z protokolů z jazykové zkoušky. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 16. 11. 2017, č. j. MV-114471-4/SO-2017.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalobce si musel být vědom toho, že zkoušku nesložil, a pokud předložil příslušné osvědčení o složení zkoušky, činil tak s vědomím, že skutečnosti v tomto osvědčení nemohou odpovídat skutečnosti. Tím byla dostatečně naplněna subjektivní stránka jednání, které je možné podřadit pod definici „podvodu“ podle článku 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“).

[3] Za nedůvodnou a účelovou označil městský soud žalobcovu námitku, že nevěděl, jak příslušná zkouška probíhá. Skutečnost, zda zkoušku vykonal a převzal o tom osvědčení, či nevykonal a takové osvědčení mu nebylo vydáno, je dostatečně obecně srozumitelná a natolik triviální, že si jí musel být jako dospělý člověk vědom. Nebylo ani potřeba provádět ve správním řízení dokazování k otázce, zda má příslušné znalosti z českého jazyka, neboť důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že předložil příslušné osvědčení, které ve skutečnosti neosvědčovalo složení příslušné zkoušky z jazyka. Není podstatné, zda žalobce má či nemá znalost českého jazyka na příslušné úrovni, ale že trvalý pobyt byl udělen na základě předloženého osvědčení, v němž podstatné údaje neodpovídaly skutečnosti. K presumpci správnosti osvědčení coby veřejné listiny městský soud připomněl, že sdělení ředitele školy vyvrátilo zásadní skutečnost, kterou mělo příslušné osvědčení osvědčovat, tedy to, že zkouška byla úspěšně vykonána. Osvědčení tak bylo zpochybněno v samém základu od orgánu, který je údajně vydal, a skutečnost v něm uvedená tak nemůže být považována za osvědčenou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Namítá, že byl při převzetí i předložení osvědčení v dobré víře, že zkoušku úspěšně složil. Podle městského soudu si musel být vědom, že zkoušku nesložil, ovšem zdůvodnění rozsudku neobsahuje žádnou úvahu, jak městský soud k tomuto závěru dospěl. Stejně tak ani správní orgány nijak neprokázaly, že mu bylo známo, že podle záznamových archů nesložil zkoušku úspěšně, a že tedy jednal podvodně.

[6] Dále tvrdí, že jeho jednání neobsahovalo žádný podvodný prvek, což je klíčové z pohledu § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení je transpozicí čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES. Ta podmiňuje zrušení povolení k trvalému pobytu prokázáním podvodného jednání cizince. Takové jednání mu však prokázáno nebylo. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců sice požadavek podvodného jednání ze strany cizince neobsahuje, tím se však dostává se směrnicí 2003/109/ES do rozporu. Městský soud se k rozporu mezi unijní a vnitrostátní úpravou nijak nevyjádřil, čímž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností.

[7] Podle žalované sice dostačuje ke zrušení povolení k pobytu podvodné jednání kohokoli, nikoli samotného cizince, takový výklad by však vedl k režimu kolektivní viny. Stěžovatel sám mohl být obětí podvodu nebo mohlo dojít k administrativnímu pochybení na straně školy. Městský soud vůbec nezvažoval variantu, že stěžovatel nevykonal zkoušku, aniž o tom věděl,

pokračování

a přesto mu bylo osvědčení vydáno a on je v dobré víře převzal. V tomto směru se městský soud dostatečně nezabýval jeho námitkami. Stěžovatel se rozhodně nedopustil podvodu ve smyslu českého trestního práva a jeho údajné podvodné jednání nebylo postaveno najisto, jak vyžaduje směrnice 2003/109/ES.

[8] Závěrem vytkl městskému soudu, že vůbec nevypořádal jeho poslední námitku, podle níž samotný požadavek předložení osvědčení není integračním opatřením ve smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES, takže § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců je s ní v rozporu. Tuto námitku městský soud sice zmínil v bodě 14 rozsudku, ale špatně pochopil její smysl.

[9] Ze všech těchto důvodů navrhl, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkázala na své rozhodnutí o odvolání a na napadený rozsudek městského soudu, s nímž se plně ztotožnila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovateli bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno na základě § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže (...) b) cizinci byl trvalý pobyt povolen na základě předložených padělaných anebo pozměněných náležitostí nebo náležitostí, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, (...).*

[14] Toto povolení bylo původně vydané Ministerstvem vnitra dne 22. 6. 2015 na základě § 68 téhož zákona poté, co stěžovatel předložil doklady požadované v jeho § 70. Mezi ně patří podle § 70 odst. 2 písm. h) také *doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka vydaný školou, která je uvedena v seznamu škol oprávněných provádět zkoušky znalosti českého jazyka stanoveném vyhláškou Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (§ 182a odst. 2), není-li dále stanoveno jinak.*

[15] Stěžovatel tvrdí, že brojil v žalobě již proti samotnému zakotvení této podmínky do zákona o pobytu cizinců a městský soud podle něj tuto námitku špatně pochopil a v důsledku toho ji dostatečně nevypořádal. K tomu je nejprve třeba uvést na pravou míru jeho tvrzení v kasační stížnosti. V ní uvedl: „*Proto stěžovatel v žalobě namítal, že požadavek předložení osvědčení není integračním opatřením, a tudíž i ust. § 70 odst. 2 písm. h) z.č. 326/1999 Sb. je v rozporu se Směrnicí.*“ V této podobě však námitka v žalobě nebyla obsažena. V jejím bodě 5 totiž stěžovatel vůbec neargumentoval § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu cizinců, na nějž nyní odkazuje v kasační stížnosti, nýbrž pouze připomněl, že zrušit trvalý pobyt podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možné kvůli údajům „*podstatným pro posouzení žádosti*“, ovšem nezbytnost, a tedy podstatnost zkoušky z českého jazyka nijak nevyplývá ze směrnice 2003/109/ES, neboť ji nelze chápat jako integrační opatření ve smyslu jejího čl. 5 odst. 2.

[16] Městský soud k tomu v bodě 14 rozsudku uvedl: „*V poslední žalobní námitce žalobce uvádí, že podle jeho názoru nikde není stanoveno, že by příslušné osvědčení o zkoušce bylo podstatné pro získání příslušného povolení, pak soud odkazuje na ust. § 70 odst. 2 písm. h) zákona o pobytu, který tuto skutečnost považuje za podmínku pro vydání příslušného povolení. Pokud zákon tuto skutečnost stanoví jako podmínku pro vydání příslušného povolení, jedná se o podstatnou podmínku dodržování integračního opatření, která je v souladu s článkem 5 odst. 2 Směrnice.*“

[17] Takové vypořádání uvedené žalobní námitky je zcela dostatečné. Stěžovatel totiž v žalobě bez dalšího spojil pojem údaje „podstatné pro posouzení žádosti“ s možností obsaženou v čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES, podle něhož platí: *Členské státy mohou požadovat, aby státní příslušníci třetích zemí dodržovali integrační opatření v souladu s vnitrostátním právem.* K takovému spojení mezi citovaným ustanovením a pojmem údaje „podstatné pro posouzení žádosti“ však NSS nenachází žádný zjevný důvod. Takovým důvodem jistě nemůže být argumentační zkratka, s níž stěžovatel v žalobě zaměnil v druhé větě tohoto bodu žaloby „podstatnost“ za „nezbytnost“, pro niž pak marně hledal oporu ve směrnici 2003/109/ES. Až městský soud stěžovatele, a to zcela správně, odkázal právě na § 70 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který vyjmenovává doklady, které musejí být přiloženy k žádosti o povolení k trvalému pobytu, a jsou v tomto ohledu „podstatné pro posouzení žádosti“. Mezi ně, jak již uvedeno, patří i doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka. Městský soud tedy uvedenou námitku vypořádal nejen dostatečně, ale také věcně správně, neboť osvědčení o jazykové zkoušce je obligatorní přílohou žádosti o povolení k trvalému pobytu, a je tedy náležitostí „podstatnou pro posouzení žádosti“. K čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/109/ES nemá žádný zjevný vztah.

[18] Další námitka je založena na tvrzení, že městský soud dostatečně neodůvodnil svůj závěr, že si stěžovatel musel být vědom toho, že zkoušku dne 3. 12. 2014 nesložil. Městský soud k tomu v bodě 10 rozsudku uvedl: „*V odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečně konkrétně popsáno, z čeho se taková zkouška skládá a jak ji neúspěšně na druhý pokus skládal žalobce, z tohoto popisu je podle soudu naprosto zřejmé, že žalobce si musel být vědom toho, že zkoušku nesložil, proto pokud předložil příslušné osvědčení o složení zkoušky, činil tak s vědomím, že skutečnosti v tomto osvědčení nemohou odpovídat skutečnosti. Tím je podle názoru soudu dostatečně naplnění subjektivní stránka takového jednání v tom smyslu, že takové jednání je možné podřadit pod definici ‚podvodu‘ podle článku 9 odst. 1 Směrnice, jehož se žalobce dovolával. Žádný rozpor úpravy na unijní a národní úpravy tak soud v tomto směru nespatřuje, proto není možné z tohoto důvodu napadené správní rozhodnutí rušit pro rozpor s právem EU.*“

[19] Tato úvaha je jistě stručná, to je však dáno tím, že se městský soud ztotožnil s podrobným věcným posouzením v rozhodnutí žalované, na které zde výslovně odkázal. Ani z pohledu NSS není k posouzení provedenému na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí žalované co dodat. Žalovaná zde připomněla, že stěžovatel, který se k jazykové zkoušce dostavil dne 3. 12. 2014, si musel být vědom toho, že úspěšné složení může konstatovat výhradně zkušební komise. Měl zkušenosti s tím, jak tato zkouška probíhá, neboť ji již předtím neúspěšně skládal. Z dokumentace vedené jazykovou školou a založené nyní ve správním spise bylo zjevné, že neuspěl v písemné části, neboť v části čtení s porozuměním dosáhl jen 8 bodů a v části poslech s porozuměním jen 5 bodů, přestože v obou případech by k postupu do ústní části potřeboval získat alespoň 12 bodů. K ústní části zkoušky nebyl vůbec připuštěn, z čehož mu muselo být zřejmé, že ve zkoušce neuspěl. I podle NSS je z tohoto popisu žalované, na který městský soud odkázal, zcela zjevné, že nemohl být v dobré víře, že uspěl. Stěžovatelem v žalobě naznačovaná představa, že se cizinci dostavují k vykonání této zkoušky, aniž by vůbec znali nejzákladnější podmínky jejího úspěšného složení, a tedy aniž by na jejím konci vůbec pochopili, zda ji absolvovali, je podle NSS neuvěřitelná. Nelze tedy uvěřit tvrzení, že stěžovatel neuspěl

pokračování

ve dvou ze tří částí písemné zkoušky, vůbec nebyl připuštěn k části ústní, a přesto odešel s pocitem, že ve zkoušce uspěl.

[20] Za této situace nemohl být v dobré víře, když ke své žádosti o povolení k trvalému pobytu přiložil osvědčení, podle něhož při zkoušce dne 3. 12. 2014 znalost českého jazyka prokázal. Naopak si musel být vědom, že pozitivní osvědčení, které navzdory negativnímu výsledku zkoušky k žádosti přiložil, je buď padělané, nebo pozmeněné nebo že přinejmenším údaje v něm obsažené neodpovídají skutečnosti. Kterákoli z těchto tří možností dostačuje podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

[21] Je pravdou, že zákon o pobytu cizinců je třeba vykládat konformně se směrnicí 2003/109/ES, jak konstatoval NSS již v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29, č. 3448/2016 Sb. NSS, jehož právní věta zní: „*Stanoví-li zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, pro přiznání postavení rezidenta podmínku získání trvalého pobytu, musí být i podmínky trvalého pobytu vykládány v souladu s požadavky směrnice Rady č. 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se v důsledku nepřímého účinku článku 4 citované směrnice zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt.*“ V bodech 24 a 25 téhož rozsudku pak v návaznosti na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, C-14/83, Von Colson a Kamann v. Land Nordrhein-Westfalen, vyložil, že zásada nepřímého účinku směrnic „*ukládá správním i soudním orgánům vykládat a uplatňovat právní předpisy přijaté za účelem provádění směrnice v souladu s požadavky práva Společenství v celém rozsahu, v němž jim vnitrostátní právo poskytuje určitý prostor pro uvážení. Pro užití nepřímého účinku musí být dodržena podmínka, že vnitrostátní předpis je takového výkladu schopen. Umožňují-li vnitrostátní interpretační techniky vyložit dané vnitrostátní ustanovení několika způsoby, má správní orgán, jakož i soud povinnost použít ten výklad, který je nejbližší smyslu a cíli odpovídajícího unijního ustanovení. Pokud je tedy ustanovení zákona nejasné, neurčité nebo není definováno, nelze ani určit, zda je se směrnicí v rozporu. Ze svého principu nemůže být nepřímý účinek nikdy contra legem. Jak bylo uvedeno výše, může však jít i v neprospěch jednotlivce.*“

[22] Ustanovení § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je tedy třeba vykládat konformně s čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES, který transponuje do českého práva. Toto ustanovení zní: *1. Dlouhodobě pobývající rezident ztrácí nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, jestliže*
a) bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno podvodem; (...)

[23] Česká a unijní úprava zde nejsou v rozporu, jak tvrdí stěžovatel, neboť vnitrostátní ustanovení lze vyložit souladně s požadavky právě citovaného článku směrnice 2003/109/ES. Z povinnosti vykládat § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců konformně s citovaným ustanovením směrnice plyne, že k naplnění jeho podmínek je potřebný taktéž aspekt podvodného jednání, byť v samotném zákonném ustanovení není výslovně uveden. Jinak řečeno, ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je možno přistoupit pouze tehdy, pokud jsou cizincem předložené náležitosti padělané anebo pozmeněné, v takovém případě je totiž aspekt „podvodnosti“ obsažen již v samotném pojmu padělání či pozmenění, anebo pokud cizinec předloží náležitosti, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, a to z důvodu podvodného jednání.

[24] Stěžovatel ovšem jde ve svém výkladu citovaného ustanovení ještě dál a tvrdí, že nestačí jen přítomnost podvodného jednání, ale že musí jít o podvod připisatelný samotnému cizinci. K tomu pak uvádí, že on sám se podvodu nedopustil, zejména pak ne podvodu ve smyslu § 209

zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. K tomu je třeba nejprve vyjasnit, že z ničeho neplyne, že by podmínka „podvodu“ uvedená v čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES byla naplněna pouze spácháním trestného činu podvodu ve smyslu českého trestního zákoníku. Takový výklad by odporoval principu autonomního výkladu pojmů unijního práva, přičemž z ničeho neplyne, že by směrnice ke splnění této podmínky vyžadovala všechny znaky skutkové podstaty trestného činu podvodu (popřípadě dokonce odsouzení za něj), tedy nejen uvedení v omyl, využití cizího omylu nebo zamlčení podstatné skutečnosti, ale také sebeobohacení a způsobení škody nikoli nepatrné na cizím majetku. Navíc nelze přehlédnout, že jiné jazykové verze, které jsou i z hlediska českého práva stejně závazné jako jazyková verze česká, dávají pro toto odlišení terminologický podklad, když mluví spíše o „podvodném jednání“ než o „podvodu“ (příkladem možno uvést německé „auf täuschende Art und Weise erlangt hat“, anglické „fraudulent acquisition“, francouzské „l'acquisition frauduleuse“, či slovenské „získanie podvodného získania“). Citovaný článek tedy požaduje, aby právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta bylo získáno „podvodným jednáním“ v obecném významu tohoto spojení, nikoli nutně aby bylo získáno „podvodem“ ve smyslu skutkové podstaty obsažené v § 209 trestního zákoníku.

[25] Je pravdou, že ve správním řízení ani v řízení před městským soudem nebylo prokazováno, zda a případně jakým způsobem se podvodného jednání dopustil sám stěžovatel. Ze samotného textu směrnice 2003/109/ES, a tedy ani z § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vykládaného konformně s ní, na první pohled neplyne, zda je nutné, aby se podvodného jednání dopustil přímo sám cizinec, o jehož povolení k trvalému pobytu jde, nebo zda za určitých podmínek stačí, že se tohoto podvodného jednání dopustil někdo jiný.

[26] Tuto spornou právní otázku nicméně nedávno v reakci na předběžnou otázku nizozemské Státní rady jasně vyřešil Soudní dvůr EU v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, C-557/17, Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie proti Y. Z., Z. Z., Y. Y. Ten reagoval na případ, kdy bylo povolení k pobytu odňato otci rodiny, který v žádosti o pobytové povolení uváděl nepravdivé údaje o obchodní společnosti, již měl být zaměstnán, a v návaznosti na to byla odňata pobytová povolení také jeho manželce a jeho synovi, kteří se sami žádného podvodného jednání nedopustili a nesli pouze důsledky podvodného jednání spáchaného jinou osobou (otcem, respektive jeho údajným zaměstnavatelem), přičemž údajně ani nevěděli, že informace uvedené v jejich žádostech o získání povolení k pobytu jsou nepravdivé. Nizozemská Státní rada položila Soudnímu dvoru EU mimo jiné následující předběžnou otázku: „Musí být čl. 9 odst. 1 návěti a písm. a) směrnice 2003/109 vykládán v tom smyslu, že brání odnětí právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v případě, kdy bylo toto postavení přiznáno na základě podvodných informací, avšak dlouhodobě pobývajícím rezidentem nevěděl, že tyto informace mají podvodnou povahu?“ Soudní dvůr na takto položenou otázku jednoznačně odpověděl: „Článek 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, musí být vykládán v tom smyslu, že v případě, že bylo právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznáno státním příslušníkům třetí země na základě pozměněných dokladů, okolnost, že tyto státní příslušníci o podvodné povaze těchto dokladů nevěděli, nebrání tomu, aby dotýčný členský stát na základě tohoto ustanovení toto právní postavení odňal.“ V bodě 65 pak dodal, „že se nikdo nemůže dovolávat zachování práv, která byla nabyta podle směrnice 2003/109 prostřednictvím podvodu, nezávisle na tom, zda tento podvod byl či nebyl spáchan nositelem těchto práv nebo zda mu byl znám, protože rozhodující skutečností je, že nabytí uvedených práv bylo důsledkem podvodu.“ Jinak řečeno, není nutné, aby se podvodného jednání dopustil samotný cizinec. Podstatné je, že k podvodnému jednání dojde a že jej cizinec využije.

pokračování

[27] Právě uvedená úvaha je nicméně pouze reakcí na tvrzení obsažené v bodě 3 kasační stížnosti, kde stěžovatel polemizoval s názorem žalované, potvrzeným nyní Soudním dvorem EU, že ke zrušení povolení k trvalému pobytu postačuje i podvodné jednání jiné osoby než samotného cizince, o jehož povolení k pobytu jde. V nyní posuzovaném případě ovšem bylo pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dostatečné již to, že bylo bez pochyb prokázáno, že se podvodného jednání dopustil sám stěžovatel. Výše již bylo rozebráno, že u jazykové zkoušky neuspěl a musel si být svého neúspěchu vědom, a přesto předložil osvědčení tvrdící pravý opak. I samotné předložení osvědčení, které prokazuje úspěšné složení zkoušky, přestože zkouška byla složena neúspěšně a cizinec si musel být neúspěšného složení zkoušky vědom, je podle názoru NSS nutno chápat jako „podvodné jednání“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES. Za této situace správní orgány nemusely zjišťovat, zda kromě podvodného jednání samotného stěžovatele, spočívajícího v předložení vědomě nepravdivého osvědčení Ministerstvu vnitra, bylo přítomno i další podvodné jednání spočívající ve vyhotovení tohoto osvědčení, ať už v podobě jeho zfalšování, pozměnění nebo třeba vyhotovení pracovníkem jazykové školy v důsledku korupce. I takové podvodné jednání jiné osoby, pokud by je stěžovatel využil ve svůj prospěch, by sice pohledem právě citovaného rozsudku Soudního dvora EU bylo dostatečné k naplnění podmínky podvodného jednání ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice 2003/109/ES; v nyní posuzovaném případě je však podstatné to, že se podvodného jednání spočívajícího ve vědomém předložení tohoto nepravdivého osvědčení dopustil sám stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu